

Spørgsmaalet Erhvervssygdomme maa i Forvejen betragtes som et vanskeligt Felt. Man savner saaledes for en stor Del af disse Sygdommes Vedkommende, især Hudsygdomme, den Erfaring og Sikkerhed i Vurderingen, der maa være en absolut Forudsætning for at kunne optage disse i en Lovgivning af den her omhandlede Art. Det forekommer os derfor lidet rimeligt allerede paa nuværende Tidspunkt — kun faa Aar efter Lovens sidste Revision — at gaa til en Udvidelse af Sygdomsskemaet, der vil inddrage saadanne usikre Omraader under Lovens Bestemmelser. Navnlig skulde det synes at være ganske upaakrævet at udvide Lovens Rammer ud over, hvad der er foreslaaet i den paa den internationale Arbejdskonference i 1934 vedtagne Konvention om Erstatning for Erhvervssygdomme, saa meget mere som Arbejdskonferencens Konventioner altid regnes for at være ret vidtgaaende affattet. Efter vort Kendskab til den paagældende Lovgivning i andre Lande har man ogsaa her holdt sig inden for de Grænser, der er angivet i denne Konvention, men Oplysning om Omfanget af det tilsvarende Sygdomsskema i andre Landes Ulykkesforsikringslovgivning vil naturligvis med Lethed kunne fremskaffes, om det maatte ønskes.

Med Hensyn til Udgifterne ved den foreslaaede Lovudvidelse anføres i Bemærkningerne til Lovforslaget, at man gaar ud fra, at der ikke vil blive Tale om noget større samlet aarligt Beløb til Dagpenge og Invaliditetserstatninger for disse Sygdomme.

En tilsvarende Opfattelse gjorde sig gældende, da man i sin Tid optog de i den nugældende Lov inddragne Erhvervssygdomme, og alligevel har et af de større Forsikringsselskaber, der overtager lovpligtige Ulykkesforsikringer, i Tiden fra Oktober 1933 og indtil Dato udbetalt Erstatninger eller afsat til Renteerstatninger alene for de i Skemaet anførte Lungesygdomme en Sum af over 250 000 Kr. Vi tror da heller ikke, at den i Lovforslagets Bemærkninger udtalte optimistiske Bedømmelse af Omkostningsspørgsmaalet vil holde Stik.

Vore Organisationer ser med Forstaaelse og Sympati paa Bestræbelser, der gaar ud paa at yde Hjælp til Arbejdere, som rammes af Sygdom gennem Udøvelsen af deres Gerning. Men vi mener, at de hertil sigtende Lovregler bør holdes inden for saadanne Grænser, at det bliver muligt, i det mindste med nogenlunde Sikkerhed, at vurdere deres Virkninger og fastlægge de med deres Gennemførelse forbundne Omkostninger.

Det maa sikkert erkendes, at der ikke paa dette Tidspunkt alene fra vort Lands eget Omraade kan fremskaffes udtømmende Materialer til Opbygning af Lovregler, der opfylder disse Forudsætninger. Men netop af den Grund ligger det nær at kræve, at man gaar frem med Lempe og med skyldig Hensyntagen til, at det Erfaringsmateriale, der staar til Raadighed, kun dækker en forholdsvis kort Periode. En forceret eller utilstrækkelig funderet Lovgivning vil — foruden at kunne give Anledning til unødigt Ængstelse blandt dem, der er beskæftiget inden for det paagældende Omraade — uvægerlig skabe en Usikkerhed paa dette Felt, der let vil komme til at berede Administrationen uoverstigelige Vanskeligheder. En af Følgerne heraf vil blive, at Omkostninger, som naturligt maa afholdes af det offentlige i Forbindelse med den offentlige Forsorg, i mange Tilfælde i en urimelig Grad overvælttes paa Virksomhederne til Skade for disses Konkurrenceevne, hvorved man samtidig svækker disses Evne til at opretholde Produktionen og Beskæftigelsen.

Dansk Arbejdsgiverforening.

Industriraadet.

Esper Eising.

A. Holm.